

Voorwoord

Geschiedenis is geen exacte wetenschap. Het is gebaseerd op feiten waar je min of meer geloofwaardige theorieën over kunt creëren.

We proberen zaken aan te duiden met een min of meer grote vorm van waarschijnlijkheid. Bewijzen hiervoor hebben we soms niet, toch niet voor 300%. Soms zijn de bewijzen onduidelijk. De bronnen ontbreken om dit te bewijzen. Verder en grondiger onderzoek zal uitwijzen in welke mate zij een bijdrage kunnen leveren tot het ontrafelen van complexe problematieken. Mogelijk worden er nooit echte bewijzen gevonden. Toch kan een veelheid van aanwijzingen een vermoeden bevestigen.

Vele zaken worden vanuit een standpunt bekeken zoals het nog nooit gebeurd is, door niemand. Nog nooit heeft iemand de plaatselijke geschiedenis bekeken vanuit “Bekegem” zelf. Tot nu toe was Bekegem een eiland in de omgeving, totaal onbekend.

Bij vele gebeurtenissen die verworteld zijn in de vroege middeleeuwen kan de kennis van de algemene en plaatselijke historische context bepaalde aspecten verhelderen, maar ook inzichten uit archeologie, historische geografie en toponymie, kunnen waardevolle informatie opleveren

We benaderden het geheel op alle mogelijke manieren. Enerzijds vertrokken we vanuit latere realiteiten om het bestaan te veronderstellen voor de vroegere periode. Anderzijds werkten we in de omgekeerde richting en gaven we voorkeur aan contemporaine¹ bronnen- hoe frustrerend weinig er ook bewaard zijn- boven de jongere documenten en in plaats van achteruit te kijken progressief voort te schrijden in de tijd. .

Verder proberen we in deze verhandeling een aantal zaken op een rijtje te zetten. We gebruiken zo veel mogelijk gegevens en eventuele besluiten van anderen. Namelijk de erg onthullende artikels van Brigitte Meyns² en van Geert Berings³ zijn de basis van de gehele regionale geschiedenis. We proberen alles uit hun teksten, wat ook maar iets met Bekegem te maken heeft te bundelen, conclusies eruit te trekken, alles in de geest van hun artikels. En bovendien, nieuwe gegevens die uit het archief van Bekegem geplukt werden konden bepaalde zaken in een totaal andere context plaatsen.

Moerasvolk. Wij West-Vlamingen zijn een ander soort mensen. Het zijn heidense Morinnen, een moerasvolkje dat zich anders ontwikkelde dan de Eburonen (Limburgers), Nerviers, (Oost-Vlamingen), Menapiers (Antwerpenaren), en Aduatieken (Brabanders). Terwijl de Oud-Belgen in het binnenland dobbelden en bier dronken, vestigden de Morinnen zich in het moerassige gebied achter de kustlijn waar zij paalwoningen hoefden te bouwen om hun voeten droog te houden.

Het was er moerassig en koud. Er was veel nevel, mist, wind en regen; De strandlijn lag toen ver naar het binnenland. Dit fenomeen is vrij duidelijk in het landschap herkenbaar: de grens tussen polder en zandstreek.

Zij leefden teruggetrokken en hielden er een aparte filosofie op na. Zorg dat ze je niet te pakken krijgen en als dat toch gebeurt: zelf pakken wat er te rapen valt.

Toen Caesar oprukte, hielden alleen de Morinnen stand. De hete zomer van 55 voor Christus werd hen echter fataal. De moerassen kwamen droog te staan zodat de Romeinen maar weinig moeite hadden

¹ Geschiedkundige en / of archeologische bronnen.

² “*Enkele beschouwingen over de oorsprong en de vroegste geschiedenis van de cella in Roksem (8ste-11de eeuw)*”, Brigitte Meyns. Artikel verschenen in “Licht in de middeleeuwen, 1250 jaar Roksem en de kerstening in Westelijk Vlaanderen”. Verder nog haar vele artikels en spreekbeurten in verband met de plaatselijke geschiedenis.

³ Het Oude Land aan de rand van het vroegmiddeleeuwse overstromingsgebied van de Noordzee” door Geert Berings in “Handelingen der Maatschappij voor Geschiedenis en Oudheidkunde te Gent” Nieuwe Reeks Deel XXXIX; 1985.

om de Morinnen uit hun paaldorpen te plukken. Vanwege hun onhandelbaarheid werden ze door de Romeinen tot de barbaarse schatplichtige stammen gerekend; men heette hen *extremi hominium*, de mensen van het einde van de wereld.

Maar daar zaten de Morinnen niet mee in want er waren zaakjes te doen. Als de Romeinen Engeland wilden veroveren, boden de Morinnen zich spontaan aan om mee te vechten. Als de Romeinen een heerbaan aanlegden tussen Doornik en Oudenburg staken de Morinnen een schopje mee. Sommigen van hen kochten een perceel langs de baan en zetten er een villa op. Aldus belandden we in de Merovingische periode.

De Morinnen waren zout zieders; Zij droogden het zout in briketten en verkochten het langs de heerbaan. Die verkooptechniek merk je nu nog in West-Vlaanderen: langs alle wegen staan meubelpaleizen, shoecenters en tuincentra.